

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110217110
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1110217110.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členiek senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a JUDr. Otílie Belavej v právnej veci žalobcu: K.. H.Š. V., F. Š. G.. Č.. XX, F., zast. advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská ul. č. 34, Bratislava, proti žalovanej : Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, z 24. júna 2013 č.k. 5C/18/2010-211, takto

rozhodol:

I. Vo výroku, ktorým bola žaloba o zaplatenie úrokov z omeškania zamietnutá, sa napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 6% p. a. zo sumy 25.000 eur od 04.08.2009 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho) v rozsahu 18,75 %.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom z 24. júna 2013, č.k. 5C 18/2010-211, súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.306,97 eur so 6 % úrokmi z omeškania od 4.8.2009 do zaplatenia z titulu náhrady škody, 80.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a povinnosť nahraďiť žalobcovi k rukám jeho právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia 8.016,96 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Okresná prokuratúra Bratislava K. uznesením z 30.11.1999 č. T. XXX/XX obvinila žalobcu z trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Tento trestný čin mal žalobca spáchať tak, že ako správca nútenej správy Investičnej a rozvojovej banky, a. s. Bratislava dňa XX.XX.XXXX v rozpore s predmetom a účelom Zmluvy o výkone činnosti správcu z XX.X.XXXX uzavreť s Národnou bankou Slovenska, uzavrel ako štatutárny zástupca Investičnej a rozvojovej banky, a. s. zmluvu o kúpe akcií, ktorou prevádzateľ - Investičná a rozvojová banka, a. s. predala nadobúdateľovi - Q. F., L.. L. C.. I.. H. L. 100 % podiel akcií spoločnosti X., E.. L.. vo forme hromadnej akcie na meno na 35 550 kusov akcií v menovitej hodnote 1.000 Sk v celkovej hodnote 35 550 000 Sk za kúpnu cenu vo výške 44.785.000 Sk, pričom zaplatenie kúpnej ceny za hromadnú akciu nadobúdateľom bolo dohodnuté zjavne v neprospech prevádzateľa až v termíne do 30.6.1999, hoci prechod všetkých práv s akciou spojených sa uskutočnil podpisom zmluvy a súčasne kúpna cena bola podhodnotená vzhľadom na aktíva spoločnosti X., a. s. Bratislava. Dňa 1.2.2002 podala Okresná prokuratúra Dunajská Streda na žalobcu obžalobu na Okresný

súd v Dunajskej Strede pre trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 2 písm.a),b) Trestného zákona. Okresný súd v Dunajskej Strede vydal dňa 14.2.2002 trestný rozkaz č. k. 3T 19/02, ktorým uznal žalobcu za vinného z vyššie uvedeného trestného činu a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní jedného roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dva roky. Proti trestnému rozkazu podal žalobca a aj prokurátor odpor a Krajský súd v Trnave ho zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Dunajskej Strede na ďalšie konanie. Okresný súd v Dunajskej Strede rozsudkom z 15.6.2005 č. k. 3T 19/02 žalobcu oslobodil spod trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. a poškodenú stranu - OTP Banka Slovensko s nárokom na náhradu škody odkázal na občianskoprávne konanie. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor a poškodený. Krajský súd v Trnave uznesením z 20.11.2007 č. k. 3To/121/2005-444 odvolania prokurátora a poškodeného zamietol.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čo do základu dôvodná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nakoľko žalobca bol spod obžaloby oslobodený, vzniklo mu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia v zmysle § 1 až 4 zák. č. 58/1969 Zb. Škoda pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní vo výške 1 306,97 eur (39 373,96 Sk). V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ si žalobca dohodol s advokátom v trestnom konaní zmluvnú odmenu presahujúcu tarifnú odmenu, nemôže za takto vzniknutý rozdiel zodpovedať štát, ktorý nebol účastníkom tohto zmluvného vzťahu a nemohol teda mať vplyv na jeho obsah. S poukazom na to súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 306,97 eur z titulu náhrady škody a vo zvyšku žalobu v tejto časti zamietol. O povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. s tým, že žalovaná sa dostala do omeškania uplynutím 6-mesačnej lehoty uvedenej v § 10 zák. č. 58/1969 Zb. Námitka premlčania, ktorú uplatnila v konaní žalovaná, podľa súdu prvej inštancie nie je opodstatnená. 3 - ročná premlčacia doba (§ 22 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.) začala plynúť dňa 24.6.2008, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Trnave z 20.11.2007 č.k. 3To/121/2005 a uplynula dňom 24.6.2011. Žalobca nárok na úroky z omeškania uplatnil dňa 27.9.2010, kedy bola pripustená zmena žaloby, teda včas. Žalobcovi vznikol podľa súdu prvej inštancie aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o jej výšku, súd prvej inštancie analogicky aplikoval ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a dospel k záveru, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu treba žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 80 000 eur a vo zvyšku žalobu v tejto časti zamietol. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi sa doposiaľ nikto za zásah do jeho osobnostných práv neospravedlnil a ani inak neodstránil následky tohto zásahu tak, "že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia." Zadosťučinenie vo forme napr. ospravedlnenia je nepostačujúce, vzhľadom na intenzitu a rozsah zásahu do osobnostných práv žalobcu. Napokon súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úrokov z omeškania zo sumy 80 000 eur. Zamietnutie žaloby v tejto časti odôvodnil tým, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až jej uplynutím sa dlžník dostane do omeškania. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 15/1997. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní prevyšujúcej 1.306,97 eur a v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prevyšujúcej 80.000 eur. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že preukázal nielen zastúpenie advokátom v trestnom konaní, ale aj výšku trov právneho zastúpenia. Postup súdu prvej inštancie, ktorý mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia iba vo výške tarifnej advokátskej odmeny, je podľa neho v rozpore s princípom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a ide o ústavne nekomfortný výklad ust. § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Podľa žalobcu mu preto patrí náhrada trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v plnej výške, t. j. vo výške 6.970,72 eur. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca poukázal na to, že nezákonné trestné konanie vedené voči nemu spôsobilo stratu možnosti uplatnenia v bankovom sektore, ktorú si budoval od skončenia vysokoškolského štúdia takmer 25 rokov. Len táto strata počas 8-ročného trestného stíhania je odškodniteľná sumou 200.000 eur, čo je 25.000 eur ročne - cca polovičný plat bankového úradníka.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním aj žalovaná a napadla ním výrok, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 80.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a výrok

o trovách konania. Navrhla, aby odvolací súd žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Poukázala na to, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie dňa 30. 11. 1999, teda za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., ktorý neumožňoval priznať poškodenému náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ by zákonodarca mienil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznať poškodeným z rozhodnutí štátnych orgánov vydaných pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., urobil by tak v prechodných ustanoveniach tohto zákona. Žalovaná tiež namietla existenciu príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia z 30.11.1999 a vznikom nemajetkovej ujmy. Vykonaným dokazovaním podľa žalovanej nebolo preukázané, že by v dôsledku trestného stíhania bola znížená česť žalobcu v spoločnosti, a že by v dôsledku trestného stíhania došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu (k hospitalizácii žalobcu došlo v marci 1999, teda pred začatím trestného stíhania). Rovnako nebola podľa žalovanej preukázaná príčinná súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia a stratou postavenia žalobcu v bankovom sektore. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 30.11.1999 a žalobca bol z funkcie správcu K., a. s. odvolaný vo februári 1999, pričom jeho pracovný pomer sa skončil z dôvodu nadbytočnosti dňa 30.4.1999. Z toho je zrejmé, že k ukončeniu kariéry žalobcu v bankovom sektore došlo pred začatím trestného stíhania. Ak žalobca utrpel ujmu v profesijnej oblasti tým, že došlo k zníženiu jeho kredibility v bankovom sektore, tak nie v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním, ale v súvislosti s negatívnou medializáciou jeho osoby v printových médiách, čo vyplynulo i zo svedeckej výpovede K.. U.. Ďalej žalovaná v odvolaní namietla výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd prvej inštancie priznal napadnutým rozsudkom žalobcovi. V tejto súvislosti uviedla, že súd prvej inštancie síce analogicky aplikoval ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., ale už neaplikoval ods. 4 tohto ustanovenia, podľa ktorého náhrada nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia, ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, t. j. 50-násobok minimálnej mzdy, čo v súčasnosti predstavuje sumu 16 885 eur. Súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy musí zohľadniť výšku náhrad stanovených zákonom v ešte závažnejších prípadoch, napr. v prípadoch zákonom stanovených náhrad pre obeť násilných trestných činov, náhrad za vytrpenú bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Preto podľa názoru žalovanej nemajetková ujma priznaná žalobcovi nemôže niekoľkonásobne prevyšovať výšku náhrad stanovených zákonom v závažnejších prípadoch. Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalovaná osobitnú odvoláciu argumentáciu odvolaciemu súdu neposkytla.

6. Odvolací súd (v poradí štvrtým) rozsudkom zo dňa 7.7.2021 č.k. 6Co 47/2021-433 v spojení s opravným uznesením č.k. 6Co/47/2021-471 zo dňa 13. septembra 2021 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým bola v časti prevyšujúcej sumu 1.306,97 eur zamietnutá žaloba o náhradu škody pozostávajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní (I. výrok) a vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy prevyšujúcej 80.000 eur (II. výrok); výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu prevyšujúcu 25.000 eur do sumy 80.000 eur zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (III. výrok). Ďalej odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil vo výroku, ktorým bola žaloba o zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy zamietnutá (IV. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že v konaní o náhradu škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (V. výrok), v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (VI. výrok).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením č.k. 7Cdo/339/2021-479 zo dňa 31. januára 2022, rozhodujúc o dovolaniach žalobcu a žalovanej voči vyššie citovanému rozsudku odvolacieho súdu rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislava zo dňa 07. júla 2021 č.k. 6Co/47/2021-433 vo výroku IV., ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 24. júna 2013 č.k. 6C/18/2010-211 o zamietnutí žaloby na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy a vo výrokoch V. a VI. o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie; dovolanie voči výrokom I., II. a III. rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. júla 2021 č.k. 6Co 47/2021-433 odmietol. Odvolaciemu súdu ostalo rozhodnúť o nároku na úroky z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy a o trovách konania, a to v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu, vyslovenom v predmetnom rozhodnutí, ktorým bol viazaný.

8. Najvyšší súd SR v dôvodoch svojho rozhodnutia, pokiaľ ide o zrušený výrok rozsudku odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, skonštatoval,

že „rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/48/2017 a 4Cdo 257/2019 považuje za rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú súdnu prax v riešení otázky úrokov z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Touto ustálenou praxou bol prekonaný odlišný právny názor uvedený v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo 15/1997. Dovolací súd bližšie rozviedol, že v rozhodnutí z 26. februára 2020 sp. zn. 4Cdo 257/2019 ustálil, že nárok žalobcu podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2013 Z.z. voči žalovanej vzniká až samotnou existenciou väzobného trestného stíhania a rozsudku, ktorým bola osoba pozbavená osobnej slobody následne oslobodená spod obžaloby. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva táto náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. Podľa § 563 Obč. Zák. ak čas splnenia nie je dohodnutý, stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Z uvedeného je preto možné ďalej vyvodiť, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím šesťmesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedený názor dovolacieho súdu je podporený aj novelou č. 412/2012 Z.z., ktorou bolo s účinnosťou od 1.1.2013 ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zmenené tak, že podľa poslednej vety tohto ustanovenia, ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plnenia neskôr“.

9. Pokiaľ išlo o dovolacím súdom zrušené oba výroky o trovách konania, dovolací súd uviedol, že v sporových konaniach sa vo vzťahu k náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech, t.j. každá strana je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V zmysle § 255 C.s.p. je teda povinnosť platiť trovy konania založená na princípe úspechu vo veci, z ktorej je okresný súd povinný vychádzať. Hoci § 256 ods. 2 C.s.p. umožňuje rozhodnúť o náhrade trov konania bez ohľadu na výsledok sporu, avšak len v prípade, ak ide o trovy, ktoré vznikli zavinením niektorej sporovej strany, pričom ide o trovy ktoré nesúvisia s riadnym vedením sporu a nemožno medzi ne zaradiť zavinenie pri zastavení konania. „V zmysle § 255 C.s.p. teda bolo povinnosťou odvolacieho súdu s poukazom na čiastočný úspech sporových strán náhradu trov konania pomerne rozdeliť a o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť jedným výrokom. Ustanovenie § 255 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. ukladá súdu povinnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania jedným výrokom, ktorým sa konanie končí, a to ako celku. Žalovaná preto dôvodne poukázala na to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo potrebné zohľadniť pomer úspechu a o nároku na náhradu trov konania a rozhodnúť jedným výrokom“.

10. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že obe sporové strany podali voči uzneseniu NS SR zo dňa 31.01.2022 sp. zn. 7Cdo/339/2021 ústavnú sťažnosť. Žalobca ústavnou sťažnosťou zo dňa 18.4.2022 napadol rozhodnutie v odmietajúcej časti, žalovaná ústavnou sťažnosťou zo dňa 20.4.2022 požadovala zrušenie napadnutého uznesenia v celom rozsahu. Odvolací súd z vlastnej úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd SR Uznesením č.k. Pls. ÚS 31/2022 spojil konania o ústavných sťažnostiach sťažovateľov na spoločné konanie. Uznesením č.k. III. ÚS 443/2022 z 28. júla 2022 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť žalovanej na ďalšie konanie v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol, rovnako odmietol aj ústavnú sťažnosť žalobcu (v celom rozsahu). Napokon Nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 443/2022-43 zo dňa 11. mája 2023 ústavnej sťažnosti žalovanej nebolo vyhovené. Z uvedeného dôvodu odvolací súd už nemal žiadnu prekážku rozhodnúť čo do zostávajúcej časti predmetu sporu.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania oboch strán sporu, zohľadniac ostávajúci predmet sporu a právny názor vyslovený v uznesení NS SR č.k. 7Cdo/339/2021-479 zo dňa 31. januára 2022 (§ 379, § 380, § 455 C.s.p.), ako aj právny názor vyslovený v Uznesení ÚS SR č.k. III. ÚS 443/2022-43, prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.11.2023 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak zostala vecná správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bol zamietnutý nárok žalobcu na úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur. V zmysle navrhovaného rozsudového petitu (zmena petitu navrhnutá a pripustená uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 27.9.2010, č.l. 58, 59) žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo výške 6% ročne od 04.08.2009 do zaplatenia. Súd prvej inštancie, pokiaľ išlo o nárok na úroky z omeškania skutkovo zistil, že žalobca si nárok na náhradu škody (vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 32.902,68 eur, poznámka odvolacieho súdu) uplatnil u žalovanej dňa 03.02.2009 (č.l. 7), kedy jej doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Lehota na plnenie žalovanej márne uplynula dňa 03.08.2009 (§ 10 zákona č. 58/1969 Zb.), počnúc ňom 04.08.2009 sa tak dostala do omeškania s plnením dlhu a vznikla jej právna povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb., § 517 ods. 1, 2 Obč. Zák.). Vzhľadom na uvedené, odvolací súd vo výroku, ktorým bola žaloba o zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 25.000 eur zamietnutá, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania výške 6 % p. a. zo sumy 25.000 eur od 04.08.2009 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3, veta prvá C.s.p.). Pokiaľ išlo o samotnú výšku úrokov z omeškania, základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania (04.08.2009) činila 1%, s pripočítaním piatich percentuálnych bodov (§ 3 Nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z.z.), tak výška zákonných úrokov z omeškania činila 6 % ročne. Odvolací súd dodáva, že sa stotožnil s momentom omeškania žalovanej tak, ako ho v žalobnom petite požadoval žalobca (04.08.2009), nakoľko si v návrhu na predbežné prerokovanie uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 32.902,68 eur, pričom mu bola priznaná suma 25.000 eur (teda v rozsahu neprekračujúcom nárok uplatnený v návrhu na predbežné prerokovanie). Z tohto dôvodu možno uzavrieť, že omeškanie žalovanej nastalo márnym uplynutím 6 mesačnej lehoty na dobrovoľné uspokojenie nároku poškodeného podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb.

13. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2, § 453 ods. 3, § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v konaní (ako celku) procesne úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,75%. Odvolací súd vo vzťahu k výroku o trovách konania považuje za potrebné uviesť, že žalobca požadoval v žalobe dve zložky práva na náhradu škody, ktoré treba oddeliť pri výpočte trov ako samostatné čiastkové nároky a s touto ich samostatnosťou treba počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania (pozri aj R 28/70). Išlo o nárok na náhradu majetkovej škody (trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní) a náhradu nemajetkovej ujmy. Kým určenie výšky nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, nárok na náhradu majetkovej škody je objektívne určiteľný. Z tohto dôvodu odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca požadoval v žalobe majetkovú škodu vo výške 6.970,72 eur a bola mu priznaná suma 1.306,97 eur, čo predstavuje úspech žalobcu 18,75% a úspech žalovanej 81,25%. Inak musel postupovať odvolací súd pri posudzovaní úspechu strán sporu pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V tomto prípade vychádzal z toho, že v tejto časti žaloby mal žalobca plný úspech v spore (v rozsahu 100%), avšak výlučne z prisúdenej sumy 25.000 eur (teda nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926, 927 až 932). Nakoľko NS SR vo vyššie citovanom rozhodnutí (pozri ods. 9) vyslovil právny názor, ktorým je odvolací súd viazaný, konkrétne, cit: „V zmysle § 255 C.s.p. bolo povinnosťou odvolacieho súdu s poukazom na čiastočný úspech sporových strán náhradu trov konania pomerne rozdeliť a o nároku na náhradu trov konania rozhodnúť jedným výrokom“; ďalej že „Ustanovenie § 255 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. ukladá súdu povinnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania jedným výrokom, ktorým sa konanie končí, a to ako celku“, odvolací súd teda pri určení rozsahu konečného úspechu strán sporu vychádzal z toho, že žalovaná mala v spore úspech v rozsahu 81,25 % v časti nároku na náhradu majetkovej škody a naopak žalobca mal úspech v rozsahu 100% v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Čistý úspech žalobcu tak činí 18,75% (100% - 81,25%), ktorý sa bude počítať základu 31.970,72 eur (6.970,72 eur + 25.000 eur).

14. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).